

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVII.

V Ljubljani, 30. vel. travna. 1884.

List 22.

Pervo sv. obhajilo.

(Nagovor.)

Preljubi otroci! Z velikim veseljem vas danes pozdravim tukaj pred oltarjem Gospodovim; blagrovati vas moram zaradi tolike sreče, ktere boste danes deležni. Imeniten je za vas današnji dan, tako imeniten, da v nekem oziru ni bilo takega za vas in ga ne bo ves čas vašega življenja; pač velik praznik smete imenovati tako veličastni dan. — Časti vreden se mi zdi že sicer vsak navaden človek, kadar pristopi lepo pripravljen k mizi Gospodovi; veličasten se mi zdi, ko ga vidim pobožno odhajati z Jezusom v srečnem posvečenem srcu. Kako, da bi ne bilo danes oveseljeno moje serce, ko vidim pred seboj zbrano tako veliko število samih takih, ki bodo pervikrat tako srečni, da prejmejo Jezusa v svoje mladostno serce! Saj je Zveličar sam v življenji z besedo in djanjem pokazal, kako zelo mu je pri srcu sreča nedolžnih otročičev, kako zelo jih ljubi! Kaj menite, da je do vas menj ljubeznjiv, kakor je bil do tistih otročičev, ki so mu jih prinesle dobre judovske matere, naj jih blagoslovi? Ali mislite, da bo to manje veselje danes za Jezusa, ko so vas poslali vaši dobri starši, vaši skerbni učeniki lesem, da vas — ne le blagoslovi in objema, kakor one srečne judovske otroke, ampak da se vam dá sebe samega zavžiti z dušo in s telesom, s kervjo in z mesom, kakor Bog in človek skupaj? — Kdo bi bil zmožen popisati to vašo današnjo srečo! — In tukaj pri sv. obhajilu je Jezusu tisti naj ljubši, kateri je bolj in lepše pripravljen. Tudi od te strani imam popolno prepričanje, da vas bo Jezus z veseljem sprejel. Ni mi bilo sicer dano gledati v vaše serce, kakor vam je videl Jezus, ko ste se pripravljali za njegov prihod. On vas je videl, ko ste se tako veselo in radi učili in poslušali nauk o najsvetejšem zakramentu, ki je njemu tolikanj bil pri srcu, da ga je že eno leto pred obljubil, preden ga je postavil; slišal vas je, ko ste večkrat v srcu želje in hrepenenje obudili po njem; vedel je, kako zelo ste se že naprej veselili današnjega dneva in kako skerbno ste se zlasti za čisto spoved prizadevali kakor je nekdanj rekel aposteljnom: „Serčno sem želel z vami jesti to velikonočno jagnje,“ tako tudi vas danes z veseljem pričakuje. Na katero koli stran se obračam, moram reči, da danes je za vas častitljiv, vesel, veličasten dan!

Večkrat sem vam že v šoli napovedal srečo današnjega dneva, kaj vam pa hočem danes še reči, ko je res že prišel presrečni dan? kaj vam hočem pa zdaj le, zadnji trenutek še posebno naročiti in na serce položiti? — Pred vsem vam rečem: Veselite se, kolikor morete in z radostnim srcem pojdite svojemu Jezusu naproti; kakor so oni dobri otroci v Jeruzalemu, ko so že drugi utihnili, le še veselo klicali: „Hosana Sinu Davidovemu, češčen bodi, kateri pride v imenu Gospodovem!“ tako tudi vi zdaj veselo in pobožno molite in počastite Jezusa ter na vse drugo pozabite in mislite le nanj. S tako živo vero ga molite, kakor nekdanj sv. Tomaž, ki je pokleknil predenj in zdihtil: Moj Bog! moj Gospod! S toliko ponižnostjo se mu bližajte, kakor oni ajdovski stotnik, ki je pokleknil predenj ter klical: „Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho!“ Tako naj bo danes vaše kesanje, kakor se je kesala Marija Magdalena in pri nogah Jezusovih milo objokovala svoje grehe! Tako priserčna naj bo vaša ljubezen, kakor je bila ljubezen sv. Janeza, ki mu je pri zadnji večerji slonel na božjih persih! — Prav posebno pa naj bo veliko in terdno vaše zaupanje. Le prav veliko ga danes prosite; prosite ga za svoje starše, za svoje dobrotnike, botre, sorodnike, za svoje skerbne učenike, molite tudi za me, za vse duhovne, za sv. očeta papeža, in za vso sveto katoliško cerkev! Naj bolj pa ga prosite sami za-se, da bi mogli potem prvega sv. obhajilu stanovitni ostati. Pa ravno to — vašo stanovitnost — se mi tako imenitno zdi, da vam hočem še posebej zdaj v tem svetem trenutku nekoliko besedi spregovoriti. In da me boste laže umeli in si bolj v spomin vtisnili, vam bom to v priliki ali v podobi pojasnil.

Kakor je nekdanj sv. Pavel verne, ki jih je v veri podučeval, nagovoril s prelepimi besedami: „Ali ne veste, da ste tempelj Božji, vaše mlado serce, — serce vsakega izmed vas — je tempelj Božji — lepa, krasna cerkva, v kateri hoče Jezus danes pervikrat stanovati!“

a) Cerkev je posvečeni kraj, svet prostor, odločen edino le v čast božjo. Na tem svetem kraju se ne sme nobeno posvetno delo opravljati; temuč, vsi kateri pridejo v cerkev, si morajo prizadevati, da pozabijo na posvetne skerbi in da si le svete in pobožne misli in želje vnamajo v sercu. V cerkvi mora biti vse tiho, vse mirno; če se kdaj kaj sliši, sliši se le sveto petje, sveta godba, sliši se molitev in beseda božja! — Predragi

otroci! tudi cerkva vašega serca bode danes posvečena po prihodu Jezusovem; o skerbite, da tudi zmeraj tako posvečena ostane; skerbno jo zapirajte pred vsem, kar se greh imenuje; nič nizkotnega in zlobnega naj nikoli ne najde prostora v tem vašem svetišču, marveč vedno naj ga napolnujejo svete misli in želje, veselje do molitve in božje besede naj vedno v njem odmeva!

(Konec nasl.)

Premišljevanja in molitve za vse stanove.

15. Delaj dobro!

S tem, da smo se grehu odpovedali in grešnih priložnost ogibati se sklenili, še k poboljšanju in opravičenju ni zadosteno. Popolna pravičnost namreč je v tem, da se ne le hudega varujemo, temuč da tudi zanaprej, kolikor naj več mogoče, dobrega storimo, in se v kersanskih čednostih vadimo. K temu nas Jezus opominja, ki pravi, da si zakladov nabirajmo za večno življenje, kjer jih ruja in molj ne sne in kjer jih tatje ne izkopljejo in ne ukradejo; ko nam naroča, da si prijateljev delajmo s krivičnim mamonom, da naj si z dobrimi deli svoj poklic zagotovljajmo!

In to tudi ne bo več težavno, ako smo se grehu zares in za vselej odpovedali. Kakor človek popred, dokler je v grehih, nič veselja nima do čednosti in dobrih del; tako ga potlej po resničnem spreobrnjenju serce žene k čednostim in dobrim delom! Le opazujmo grešnika, dokler je v grešnem stanu, ali pomislimo sami na svoje življenje, ako smo greh ljubili: kako je vender grešniku vse zoperno, kar količkaj dahne po čednosti in kar se količkaj dobro delo imenuje! — Grešnik ne mara za molitev, Božja služba mu je odveč, Božja beseda mu je zoperna, od ss. zakramentov kar slišati, posta kar poznati noče, zatajevanje mu še na misel ne pride in čednosti so mu neznana reč. Če pa tudi ktrikrat kaj navidezno dobrega stori, se to navadno zgodi bolj po sili, po verhu, brez svetega namena in brez zasluženja.

Berž pa ko je grešnika milost Božja obsijala, berž ko se je grehu in grešnim priložnostim odpovedal, že čuti nekaj v serci, kar ga naganja k čednostim in dobrim delom. In tako se pravo spreobrnjenje kaže tudi na to stran, da spokornik potlej dobra dela, ki jih je pred opuščal, zvesto opravlja, in za čednosti, katerih popred ni maral, se stanovitno prizadeva.

Pravi spokornik po svojem spreobrnjenju rad in pobožno moli, z veseljem v cerkev hodi, Božjo besedo zvesto posluša, ss. zakramente skerbno pripravljen in pogosto prejema; po svojem stanu miloščino deli, poste natanko spolnuje in se sploh v vsih rečeh zatajuje, kolikor moč. — Če je bil popred napuhjen, se zdaj prizadeva za ponižnost; če je bil popred lakomen, zdaj rad vbogaime deli; če je bil pred nesramen, je zdaj čisto in pošteno njegovo življenje; če je bil pred nevošljiv, je zdaj poln ljubezni do bližnjega; če je bil pred nezmeren v jedi in pijači, si zdaj tudi dovoljenega priterguje; če je pred v jezi, sovraštvu in prepiru živel, je zdaj krotak in spravljiv z bližnjim; če je bil popred lažnjiv, je zdaj resničen in odkritosrčen; popred nevboglji, zdaj pokoren; popred terd, zdaj usmiljen; popred len, zdaj goreč. Z eno besedo: Če se je res spreobrnil, je zdaj ves drug človek, je zares nov človek, ki živi v pravičnosti in svetosti, po podobi Njega, ki ga je stvaril in s svojo gnado predelal.

Molitev.

O moj Bog! Če v Tvoji priučujočnosti svoja pretečena leta premišlujem, kaj vidim? Oh jest revež

spoznam, da sem le to ljubil, kar Ti sovražiš, to pa sovražil, kar Ti ljubiš! Nakladal sem greh na greh, in hudobije sem, kakor vodo pil; za čednosti in dobra dela mi pa ni bilo mar! — Zdaj mi je pa to iz serca žal, kakor Ti veš, in v grenkosti svoje duše zdaj zmoto obžalujem! Ti, o Bog mojega serca, si mi brezštevilne moje grehe tudi že odpustil, kakor terdno zaupam! — Ker si mi pa, o Bog! to milost dal, da sem svoje grehe spoznal in se jim odpovedal, daj mi še milost, da zanaprej tudi dobro delam, kar sem pred opuščal, in da si za lepe čednosti prizadevam, za ktere popred nisem maral. S Tvojo milostjo in pomočjo, o Bog! hočem zanaprej biti zmeren v jedi in pijači, čist in sramožljiv v mislih, besedah in djanji, poterpežljiv v nadlogah, krotak in ljubeznjiv do bližnjega, usmiljen do revežev, stano-viten v pobožnosti, goreč v prejemanji ss. zakramentov, neutrujen v zatajevanji, nepremakljiv v dobrih sklepih. Kar sem popred dobrega zamudil, hočem zdaj s Tvojo pomočjo prihiteti in z dvojnato gorečnostjo nadomestiti. Daj, da se nikoli ne utrudim v dobrih delih, temuč da si s čednostimi in dobrimi deli zagotovim večno zveličanje! Amen.

Alfons Ratisbon.

(Dalje.)

Na omenjeni ugovor Alfonsov prešine barona Bussières-a posebna misel, ki pravi, da mu je z neba prišla; zakaj „posvetni modri“ bi jo bili neumnost imenovali, — že celo pa gotovo v taki okolišini, kakor se je to godilo. Reče mu: „Ko ste tako močen duh in si tako svésti za samega sebe, obljubite mi, da bote pri sebi nosili, kar bom Vam dal.“ — „Se bo vidilo, kaj je,“ odgovori Ratisbon. „Ta-le svetinja, reče Bussières, in mu pokaže svetinjico neomadežanega spočetja. Nejevoljen in v zadregi se je Alfons na vso moč branil. Bussières pa ga podraži, da pri njegovi močnodušnosti je pač vneemarno, kaj da krog vratu nosi; njemu pa vender s tem posebno prijaznost skaže. Med glasnim smehom in bistrumkami, ki so se Bussières-u bogokletja zdele, sprejme Ratisbon svetinjo in žuga mu, kako se bode v svojem potopisu maševal nad to dogodbo. Bussières mu dene okoli vratu motozek, na katerega ste bili med pogovorom njegovi hčerki svetinjico navezali, iše pa tudi še besedo od Alfonsa, da bode molil lepo molitvico sv. Bernarda: Memorare, o piissima Virgo. (Spomni se, o predobrotljiva Devica). To pa mu je bilo že vse preveč, — še celo to, da bi mogel molitev sam prepisovati, ker povedal je Bussières, da ima le eno samo. Tudi v to se poslednjič vdá med smehom in zasmehom ter odhajaje godernjá sam seboj: „Tacega nadležnika pa še nisem naletel! Hotel bi vediti, kaj bi on rekel, ako bi ga jaz tako terpinčil, da naj on moli katero mojih judovskih molitev!“

Po njegovem odhodu sta Bussières in njegova žena en čas kar molcé stermela zavoljo bogoskrunstva, ki sta ga mogla slišati, in vsa deržina je od tega due molila za njegovo spreobrnjenje. Bussières pa si sam ni vedil prav razlagati, kako se je godilo, da mu je svetinjo in molitev tako vsiloval. Ratisbon je potem molitev prepisoval in jo večkrat bral, da bi vidil, kaj prav ima v sebi in zakaj ima za Bussières-a toliko ceno. Z večkratnim branjem mu je bila na zadnje kakor kaka znana pesmica in zmiraj mu je v mislih in v ušesih šumelo: „Spomni se, o predobrotljiva Devica!“ — Na baronovo prigovarjanje je Ratisbon, ki je drugi dan k njemu prišel, odložil tudi svoje popotvanje in ogledal cerkvi „al Džesù“ in avguštinsko. Zvečer je Bussières pripovedoval dogodbo z Ratisbonom grofu la Ferronnay-u, ministerkemu

predsedniku pod Karolom X. po njegovem pregnanju pa v Rimu bivajočemu. Ta pošteni in pobožni mož mu je na to za terdno rekel: „Zaupajte; ako „Memorare“ moli, boste njega pridobili in še veliko družih.“ Umerl je pa ta mož že drugi dan, 17. pros., skoraj neprevidoma, potem ko je tudi on goreče molil za Ratisbonovo spreobrnjenje. Bussières pa je med tem Alfonsu večkrat skazoval cerkve in druge znamenitosti po rimskem mestu. Tudi ga je o vsaki lepi priliki zavračeval na resnico keršanstva; toda z bolečim srcem je vidil, kako je Alfons zmiraj enako terdovraten ter vse sprejema le s šalo in grenkim zasmehovanjem. Rekel je, da zdaj je bolj jud kot kdaj v življenji; Bussières pa mu je odgovoril, da terdno upa v Božje usmiljenje, da bo Ratisbon še enkrat katolišk, ko bi imel Bog tudi angelja z nebés poslati, da ga razsvetli. Med tem ima Bussières svoje opravila, Alfons pa se kratkočasi s prijatli v posvetnih druščinah, nekako vesel in dobre volje kakor malokdaj.

V četrtek, 20. pros., se pelje Bussières v cerkev sv. Andreja (St. Andrea della Fratte) nekatere reči za pokop svojega prijatla oskerbét. Na poti sreča Ratisbona in ga precej nagovori, da naj se k njemu vsede ter pojmeta na ogled, ko on svoje reči opravi. Pred cerkvijo voz obstoji in tudi Ratisbon v cerkev stopi ter jo vnémarno in mlačno ogleduje, kakor bi hotel reči: „Ta cerkev je slaba in gerda.“

Bussières ga pustí ondi in gre v samostan; komaj 10—12 minut je terpel njegov pogovor z mnihom.

Ko pa se poverne, Ratisbona nikjer ne vidi; iše in najde ga poslednjič — klečečega pred kapelo vikšega angelja — ne vém prav, ali Mihaela ali Rafaela. V tem trenutku namreč ga je bila moč Božje milosti premagala in bil je spreobrnjen. — Kako pa se je to godilo? Bussières pravi: „Približam se mu in ga sunem trštrikrat preden me je spazil in me pogledal s sklenjenimi rokami... Merzlo me je spreletelo in občutil sem, kar menda človek čuti, kadar je vštríc kacemu čudežu.“ Vzdigne in pelje ga iz cerkve vprašaje, kaj se mu je dogodilo in kam da se želi? „Peljite me, kamor hočete,“ je sklical, „ko sem to vidil, sem pokoren!“ Preveč je pa pretresen in osupnjen, da bi bil pripovedoval; le svetinjo vzame v roko ter jo s solzami moči in poljubuje. Pelje ga domú, ali pri vsem vpraševanju ne sliši družega kakor premolkjive zdihljeje: „O, kako sem srečen: — Kako je Bog vender dobrotljiv! — Kakošna obilnost, milost in zveličanja!“ Potem se začne solziti čez krivoverce in nejevernike itd.

Ko se silnega ginjenja nekoliko oddahne, se kakor s presvitljenimi očmi oberne k Bussières-u, kterega terdo objame in prosi, naj ga pelje k kakemu duhovnu, ker želi vediti, kdaj bi mogel keršen biti. „Za vse na svetu bi ne mogel več brez sv. kersta živeti. Kristjan sem. Kako srečen bi bil, ako bi me za vero v tisoč kosov raztergali kakor mučence, ki sem jih včeraj zasramoval... le kerst, kerst!“ Tako je govoril in pristavil, da tega, kar je vidil, ne more pripovedovati, dokler od kterega duhovnov privoljenja ne dobí. Pelje ga torej k P. Villefort-u pri cerkvi „al Džesu“, kteri ga nagovori, da naj bi dopovedal, kaj se mu je dogodilo. Ratisbon pritiska svetinjo na srce in skliče: „Vidil sem Jo, vidil sem Jo!“ — Ko se nekoliko vmiri, začne pripovedovati, kako ga je v malo trenutkih, ko je prišel v cerkev, prešinil nedopovedljiv nepokoj; — vsa cerkev mu zgine spred očí, vsa svitloba se zedini v eni sami kapeli, in v sredi teh žarkov se mu prikaže na altari presveta Devica Marija v častitljivi leskeči podobi, polna veličastva in dobre in nepremagljiva moč ga je k nji v kapelo vlekla. Usmiljena Mati mu dá znamuje, da naj poklekne, kar je bilo menda znamuje

podverženosti v veri, kdor hoče njen otrok biti. In berž ko poklekne, mu je bilo jasno vse keršanstvo, zginitili so mu vsi dvomi. „Ne besedice ni govorila, pa vse sem razumel,“ pravi Ratisbon. In to se je tudi v govorjenji pokazalo. „V sredi katoliške vere stoji,“ pravi Bussières od tiste prilike. O pravi pričujočnosti Jezusa Kristusa v sv. zakramentu govori, kakor kateri, ki vanj z vso dušo veruje, še več, kakor kdo, ki ga čuti.

Dobro pomnim, kako nas je pričujoči oddelek te dogodbe ginil, ki jo je ranjki gimnazijalni katehet g. Jož. Globočnik, Bog mu daj dobro! nekterim akademikarjem pripovedoval o tistem času, ko se je bila ravno dogodila in smo bili nekako ob koncu modrosloveskih šol. Steklo se je že od tistih dob veliko Save po Donovi v Černo morje, večkrat in vselej z veseljem sem bral Ratisbonovo spreobrnjenje, pa nobenkrat tako obširno ne, kakor ko sem popisoval popotvanje v Jeruzalem. Da bom pa samega Ratisbona kdaj vidil, z njim govoril, in — ako ni prederzno reči — se z njim še nekako soznail, pa da bom kdaj tudi sam v cerkvi, kjer je imel Alfons prikazen Marije Device — tega nisem mislil.

Šla sta potem v cerkev Marije Snežnice zahvalit se v tej slavni baziliki za razsvitljenje, in potem v Šen-peter. Kakor je bil poprej Ratisbon merzel in nemaren po cerkvah, tako je bil zdaj nezmerno goreč, razveseljen in nedopovedljivo srečen. „Oh,“ je rekel, „zdaj mi je jasna ljubezen katoličanov do njih cerkev in bogoljubno srce, da jih tako zališajo in bogato opravljajo... Kako dobro je človeku v njih, da jih kar ne more zapustiti! Tukaj se čuti predčut nebeški!“

Drugi dan, 21. pros., začne po Rimu šumeti, kaj se je dogodilo. Tu je shajanja, opraševanja, pripovedovanja dokaj, pa tudi svetovanja, da se je varovati lahkovernosti. Vsak je hotel mladega osrečenega človeka videti in z njim govoriti, zavoljo kterega je Mati milosti Božje z nebés stopila.

Nastopil je pa čas, da je Alfons mogel pokazati, če je res prepričan, če mu je resnica, če ni le minljivo prešinjeno ali celo kaka slepija. Treba je bilo premisliti, da s svojim prestopom v katoliško Cerkev se odpové vsim lepim nadam, vsi sreči na zemlji, ki mu je bila tako prijazna in mično nastavljena. Značajni, čversti, 28letni bogati mladeneč! zdaj se ima pokazati, bodeš-le poslušal časni ozir in telesne čutila, ali pa glas svoje vesti? Ne dvomite! Alfons že piše stricu, piše svoji zaročeni nevesti, piše vsim udom svoje deržine, kaj se je z njim godilo, česa se je prepričal, kaj je postal.

„Pred osemnajst mesci,“ je pravil Ratisbon, „je umerl eden mojih sestričnikov. Moj brat, mašnik, ga je hotel kerstiti; ko jaz to slišim, sem bil kakor obdivjau... Upam, da mi bo Bog poslal terdih poskušanj, da mu morem čast dati in svetu skazati, da je moje prepričanje resnično.“

Sam je vedil, da kristijan biti se pravi križ sprejeti; pa tudi drugi so mu napovedovali poskušnje, ki ga čakajo, in dolžnosti, kakoršne naklada vera, h kateri prestopiti tolikanj koperní.

Med tem takim pa se je Alfons že na sv. kerst pripravljaj. Da po taci dogodbah ni veliko časa za pripravlanje potreboval, je očitno.

Čez 8 dni, to je 31. pros., je bila cerkev „al Džesu“ (pri Jezusu) polna ljudstva. Proti poli devetih pripe-ljeta Ratisbona v katehumenskem oblačilu dva moža v cerkev, namreč P. Villefort, ki ga je pripravljaj, in Teodor Bussières, njegov boter. Proti devetem pride veliki namestnik sv. Očeta, svetli kardinal Patrizzi, njegov kerstnik. Alfons si prevzame ime „Marija,“ ponižno vklone glavo in tekla je na njo voda v imenu Očeta. Sina in sv. Duha. Marija Ratisbon vstane kristijan, čist

in neomadežan kakor angelji, ki stojé pred sedežem Božjim. Po kerstnih opravilih je takratni duhoven (abbé), naslednji tolikanj sloveči škof Dupanloup, v prezalem govoru opisoval doveršeno dogodbo. Nato je bila sv. maša. Vse ljudstvo je bilo silno ginjeno. Velika množica vernikov je pristopila z Alfonsom vred k Božji mizi, on sam pa je bil tako ginen in presunjen od pričujočnosti Božje, da so ga mogli podpirati, ko se je blizal mizi Gospodovi. Goste solze so mu lica oblile, ko je angeljski Kruh prejel. „Te Deum“ je opravilo sklenil. Srečnega, presrečnega se je čutil zdaj Marija Ratisbon. Vernivši se v celico, kjer se je poprej na sv. kerst pripravljaj, pade pred bridko-martro na kolena zahvalit svojega Zveličarja za nezmérne milosti, ktere je prejel. Skazali so novega keršenca tudi takratnemu sv. Očetu Gregoriju XVI, kteri so se ga močno obveselili in so mu blagoslovljen križ v dar podali.

Ratisbon je bil odmenjen s svojo zaročnico poročiti se v keršanski zakon, ako bi se hotla pokristjaniti, in ji je to sporočil ter molil za njeno razsvitljenje. Ker pa judovska nevesta te pogodbe ni sprejela, je bila s tem tudi zaveza raztergana; kristjan. namreč se z judinjo ne smé poročiti, naj ogerski framasoni in novosegni judovski neverni še tako tiše na to brezbožnost. Marija Alfons je s tem velik dar Gospodu na altar položil.

Okolišine spreobrnjenja Alfonsovega so bile pozneje od Cerkve natanko preiskane in 3. rožnika l. 1842 je bilo to naglo in popolno spreobrnjenje za pravi čudež potrjeno in razglašeno.

Kapela v cerkvi sv. Andreja, kjer se je Ratisbon spreobrnil, se imenuje od tistega časa čudežna kapela, in malana podoba v nji skazuje to milostno dogodbo.

Ko je bil Alfons Ratisbon na Laškem vse vravnal, je hitel k svojemu bratu, mašniku Teodoru, v Pariz. Kako sta se ta dva sprejela, si je pač lahko misliti. Ondi je spisal kratek načert svojega spreobrnjenja. Potem je zidal majhno cerkev na čast Marijnega presv. Serca v prid osirotenim deklicam.

Ker morebiti še zmeraj ni vsakemu znana molitev „Memorare“ sv. Bernarda, naj jo tukaj pristavimo; zakaj marsikomu utegne dobro služiti. Taka-le je:

Spomni se, o predobrotljiva Devica Marija! da še nikoli ni bilo slišano, da bi kdo bil zapuščen, kteri je pod tvojo brambo pribežal, tvoje pomoči prosil, se tvoji prošnji priporočal. S tem zaupanjem poživljen, k tebi o devic Devica, k tebi Mati! pribežim, k tebi pridem, pred teboj se grešnik znajdem. O Mati Besede! ne zaverzi mojih besed, temuč milostno jih sliši in usliši. Amen.

Zastran omenjene svetinje čistega spočetja pa je že l. 1838 pariški vikši škof vernikom to-le priporočal: Opominjamo vernike, da naj v čast preblazene Device kovano svetinjo pri sebi nosijo in prav velikrat molijo molitev, ki je na podobi: „O Marija brez madeža spočeta, prosi za nas, ki k tebi pribežimo.“

(Dobivajo se te svetinje po prodajalnicah, pa se morajo dati blagosloviti). (Dalje prih.)

MOŽ BREZ VERE.

(Dalje.)

4) To še ni vse. Ti so tudi neumerjoča stvar, nesmertno bitje, ljubi moj! To ti daje novo čast in dostojanstvo, ono te visoko povzdiguje nad vse neživo stvarstvo, nad vesoljno časnost. — Ti imaš biti večni, tebi je večno živeti, bivati ko umno djavno bitje. Velikanska prednost, velikansko dostojanstvo! Kako bi moral pač skrbeti, da dostojanstvo to ohraniš! Da pa

moreš dostojanstvo to si ohraniti, ne smeš nikdar pozabiti, da si neumerljiv. To misel moraš imeti zmeraj pred očmi, bodi v šumeči družbi, bodi v tihi samoti, pri vseh zabavah, pri vseh opravilih. — Da ohraniš to dostojanstvo, ne smeš s svojim srcem navezan viseti na stvaréh, ki jih boš gotovo zgubil in pa kmalu, ne smeš malo ceniti stvari, ki odločujejo za tvojo prihodnjo srečo ali nesrečo. — Da ohraniš dostojanstvo svoje neumerjočnosti, ne berzdaj svojih želj, svojega hotenja, svojega upanja leta ali uni trenotek, temuč vedno, ker imaš gledati na večnost. Pri opravkih in raztresenostih kratkega in negotovega tega življenja ne zamujaj važnejših opravkov svojega duha, kteremu je večno živeti. Terpeti moraš in prenašati, pa tako, kakor bi te ne moglo nič oddaliti od tvojega namena. Kader vživaš prijetnost, veselje, vživaj to, pa kakor taki, ki upa še čistejših sladkosti, plemenitejšega veselja. Z eno besedo: izvoli vselej to, stori vselej ono, česar se ti ne bo nikdar kesati, kar te bo večno veselilo. — Tako, ljubi moj brat, tako se kaže plemenitost, visokost, dostojanstvo neumerjočega moža že zdaj v vsem njegovem terpljenju in veseljenju. To daje njegovemu življenju vrednost, kakoršne mu nobena druga stvar dati ne more.

Boš pa li storil tako, boš li ohranil dostojanstvo svoje neumerjočnosti, ako nisi ljubitelj vere, pač pa njen neprijatelj in sovražnik? — Gotovo ne. Gledal boš le na to, kar je zdaj, skrbel boš le za trenotek pozemeljskega življenja, serce boš terdno privezaval na perstene in minljive stvari, vso srečo boš v tem iskal, kar ti more smert vzeti, kar ti je tu na zemlji posojeno, dano za nekoliko dni iz trenotkov. — Mislil in živel boš, kakor bi te bilo zgolj meso, kakor bi bil ves podveržen razpadu, kakor bi onkraj groba ne imel ničesar več upati, ničesar se ne hati, kakor bi te ne čakala ne sodba, ne povračilo, ne plačilo, ne kazni, kakor bi tvoja sedanjost ničesar ne imela opraviti s tvojo prihodnostjo: to pa je? kaj je to? kolika nespamet! koliko zametavanje samega sebe! — Neumerjočemu biti, večno bistvovati, vekomaj živeti, večno srečo pričakovati: pa za večnost nič ne storiti, goljufivo veselje sedanje trenutke več ceniti ko stalno veselje nebeško; vse zamujati, kar nas za večnost pripravlja, od vsake nezgode, od vsake zgube se dati pobiti, potlačiti, kakor bi ne bilo upati nobenih drugih in boljših dobrot; trepetati pred smertjo, ki nas popelje v posestvo lepših radosti in boljših dobrin; tresti se o pogledu odprtega groba, kakor bi nas in našo srečo vekomaj pokrtil in uničil: še enkrat, kolika nedoslednost in nasprotje! kolika nespamet in lastno zaničevanje! Je-li to: misliti in ravnati po dostojanstvu stvari, vzvišene nad prah in umerjoče stvari? To se pravi: dostojanstvo svoje grozno pozabiti, zatajiti, osramotiti, ponižati! To se pravi: samega sebe postavljati v versto z najzaničljivejšimi in najzaverženejšimi ljudmi. (Dalje nasl.)

Kupica žganja.

Nekega dné sem šel nekoliko dalje peš pod mili nébes. Utrujen vsled hoje sem se vsedel k nekemu selu na voz, ki je vozil vse križem robo in ljudi. Vožnja ni bila prav prijetna, en sam konj je vlekel voz, in pot je bila gručasta, sedež terd ter na ozki deski. Odmenim se toraj z voza stopiti ter zraven voznika peš korakati. Voznik je bil še mlad, zdrav in vesel, v očeh mu je bilo brati, da ima dobro vest. V vsaki vasi, kjer sva se ustavila, so mu naročevali, kaj naj jim v mestu nakupi, in nobeden teh, ki so imeli z njim opraviti, se ni čez njega pritoževal. Ko mu je bilo pri menjanju kaj nazaj dati, ni nobeden štel, če mu je prav dal.

Greva tako dobro četert ure, kar naji sreča človek, ki je šel prihuljen, bil revno napravljen in osiveli lasje so mu zmešani viseli čez pomenljivi obraz. Ko je šel memo naji, sem vidil, da se opotéka. Pozdravil je voznika z glasom pijanega človeka, in ta mu je odzdravil tako prijazno, da sem se zelo čudil. Pijanec je odšel dalje in jaz vprašam voznika: „Je-li ta vaš prijatelj?“ Odgovori mi: „Ta mož je moj učenik in dobrotnik.“ Začuden pogledam voznika. „Vi se čudite?“ odgovori voznik smehljaje, vendar je res tako. Ime mu je: Janez Marks. Še majhna — sva skupaj v šolo hodila. Najni starši so blizu skupaj stanovali. Obadva sva v enem letu prvo sv. Obhajilo opravila. Toda Marks je bil že v tistih letih nekoliko razposajen, in ko je bil nekoliko starejši, se je kmali navadil samopašnega življenja. S početka sem se le malo z njim pečal; pozneje pa se je namerilo, da sva bila pri ravno tistem kmetu delavca. Koj prvi dan so šli Marks in drugi delavci pred delom v pivnico posrebat kupico žganja za zajutrek. Jaz sem ostal pri vratih, ne vedoč prav, kaj mi je storiti, vsi pa so me noter klicali. Marks me začne zaničevati: „Glejte no, boji se, da ne bi obožal. Če si pet soldov v žepu ohrani, bode zato milijonar postal?“

Drugi se mi nato posmehujejo. Sramoval sem se torej in grem v pivnico. Ko pa pridem potlej na polje, so mi Marksove besede med delom po glavi rojile.

Grošič za kupico žganja, to samo na sebi ni veliko; toda vsak dan grošič — to je ob koncu leta vendar 18 gld. in še nekaj soldov več. Pošteval sem, kaj vse bi se s tem denarom dalo kupiti.

Osemnajst goldinarjev in petindvajset soldov! mislil sem si, s tem si morem derva za zimo kupiti in imam gorko solnce v hiši, ko zunaj zemljo sneg pokriva. Zамore se s tem kak par koz oskerbeti, kar daje hiši mleko. S tem denarjem se lahko za otroke šolnina plača, da se naučé brati in pisati. Za 18 gld. 25 kr. se pa lahko tudi kaj družega dobí. Tako n. pr. ima moj sosed Peter nekoliko njiv v zakupu, za ktere daje 18 gld. 25 kr., da more svojo družino preživiti. Namesto, da bi denar v pivnici zapijal, zamorem družino preživiti ter si nekoliko za starost prihraniti. Ti poštevi so bili moji prihodnost odločili. Premagal sem lažljivo bojazljivost, zaradi ktere sem bil enkrat šel v pivnico; prihranil sem si pri plači, kar bi bil sicer pri „frakeljnu“ zapíl, in kmali sem imel toliko, da sem se pogodil z voznikom, kterege sem zdaj naslednik, sem od njega konja kupil in dobro oskerbel. Od tistega časa sem vsak strošek prešteval in nobene prihranitve nisem malo cenil. Vidite, kam sva obadva prišla. Kerpino ubogega moža, njegova prehitra starost, graja in zamerza od poštenih, pa moje zdravje in dobro ime, vse to so nasledki navade. Njegova nesreča je kozarček žganja, kterege vsako jutro pije; moja sreča pa groš, kterege vsak dan prihranim in lahko v vsaktere dobre in pametne namene obračam.

Iz te dogodbe, ki jo je prinesel Dülmenski misionjski listič, se učite, mladi Slovenci, kako dobro je za človeka, ako se navadi samega sebe premagovati in ne se vdati žganjopivstvu, ktero zdaj našo deželo v dušno in telesno nesrečo tira.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. Novo delavsko društvo se zbira in napravlja. Ali bi ne bilo bolj primérno, da naj bi dotični raji pristopali k sedanjemu rokodelskemu društvu, ki ima po nepozabljivem Kolpingu že davno veljavo po vsem svetu in je poterjeno kakor tako, ki svoje ude v resnici oblažuje, jim v potrebah pomoč delí,

ima zraven mnogoterih naj koristniših podukov in pomočkov za napredvanje tudi poštene vedrila in veselice. Zraven tega se vneto pečá tudi za raznotere mlade rokodelske učence, da se v vsi poštenosti vadijo za prihodnji spoštovani rokodelski stan. Oddelek te družbe v Ljubljani si je ravnokar na naj pripravišem kraju kupil zemljiše in ima tudi že lep zaloglej za svoje lastno domovje, za svojo lastno hišo, ki smo pred kratkim omenili, kako dobro bi bilo, naj bi blagi Ljubljančani temu početju krepko pod roke segli, da se brez dolzega odlaganja začne zidati. Kdor bi tu kaj storil, da se delo pospeši, bi kapital neizrečeno dobro naložil, on bi pomagal hišo zidati ne na pesek, ampak na terdno skalo, ktere memopihajoči vetrovi zgoli svetnega veselja ne morejo podreti.

Se mar bojé imena „katoliška rokodelska družba“? Menda do tega v Ljubljani še ni prišlo, in to bi bilo slabo znamenje. Moder mož ravno, kakor pravi sv. pismo, svojo hišo zida na skalo, družbo na podlago modrih katoliških pravil, da je družba temelj prave in stanovitne sreče za družnike. V novejših časih se vsiljuje povsod razpor. Zakaj?.. Zato, ker mnogi mislijo, da so sami dosti modri in zidajo na svojo lastno podlago, namesto na nepremakljivi katoliški temelj; zato se tako malo doseže in vse žuga iti v šibre; kolikor je po novem kopitu modrih glav, skoro toliko strank, ki se med seboj kavsajo, ne da bi se v edinosti zidalo za občni blagor. Ko so bili ljudje Boga zapustili in se k malikom obrnili, pa začeli zidati: kaj so bili pozidali?.. Odgovor: Babilonski stolp! Sadaj posamezni brez Boga zidajo svoje „čardake“, in ako jim jih drugi ne marajo hvaliti, si sami do smešnosti hvalo dromljajo ter si domišljujejo, da z njimi vred jim himne poje vesoljni svet!

Kdor me išče, pred njim bežim;

Kdor me ne išče, za njim hitim.

Kaj je to?

S Pivke, 24. maja. († čast. g. Val. Šarabon.) Čedalje bolj se nam kerči in rédi versta duhovnikov domače škofije. Umerl je zopet močen in priden čast. g. Val. Šarabon, kurat v Šem-Petru na Notranjskem, star šele 51 let, 24 let mašnik. — 23. t. m. smo truplo dragega ranjkega, ki je bil pri duhovščini in priprostem ljudstvu močno priljubljen, v hladni grob položili. — Služil je ranjki v Stari cerkvi pri Kočevji, pri sv. Duhu. v Čatežu in na Raki na Dolenjskem, nadalje veliko lét v Ribnici, poslednjih 7 let v Šem-Petru. Letos na sv. Ane dan bi bil dosegel 25. leto mašništva.

Dasiravno ranjki ni bil posebno nadarjen in ga je šolanje bolj težko stalo, bil je vendar izversten duhovnik, dober pridigar in zlasti goreč spovednik. Čuditi se je bilo njegovi neutrudljivosti in stanovitnosti v spovednici. Tudi z družih krajev so se radi zatekali k njemu iskat tolažbo in pomoči v dušnih potrebah.

15 duhovnov in mnogo ljudstva se je bilo sošlo k slovesnemu pokopu v Šem-Peter. Preč. g. dekan Postojnski, J. Hofsteter, imeli so v cerkvi prelep in ganljiv pogrebni govor, ki je izvalil marsikatero solzico. Omenili so v začetku žalostni razloček med procesijami, ki smo jih ta teden obhajali: med križnimi procesijami in pa današnjo tužno procesijo iz farovža v Šem-Petru v cerkev, na pokopališče, kamor smo spremili truplo ranjkega gospoda k poslednjemu počitku. Potem so razlagali vzroke, zakaj nam ni žalovati zaradi smerti ranjkega, ker sv. vera takó lepe nauke podaje ranjkemu v spomin in nam v tolažbo. Dasiravno človek umerje, s tim ni konec njegovega bitja; le truplo v zemlji trohní, duša pa gre k Bogu vživat plačilo za vse, kar je tu na zemlji človek dobrega delal. Tako je tudi duša predragega

ranjcega šla po setvi na žetev, šla je k Gospodu, ki ga je v življenju ljubila in iskala. Dalje preč. g. dekan slikajo v kratkih potezah življenje ranjcega, delavnost v duhovski službi: zlasti v spovednici in v šoli ter v drugem delu govora obravnavajo vstajenje telesa, katero le majhen čas v primeri z večnostjo v grobu počiva kakor v spalnici, iz katere se bode zbudilo k novemu, večnemu življenju. Ni tedaj žalovati odveč po umerlem gospodu, saj po življenji polnem truda našli so mir in počitek, pa tudi plačilo in večno veselje pri Bogu.

Pokopali so ranjcega součenec, preč. g. J. Urbanček, dekan Ternovski. Zbralo se je bilo tudi nekoliko pevcev iz okolice, kateri so milo zapeli pred farovžem in na grobu ranjkemu, ki je bil tudi prijatelj petja.

Dela je veliko, delavcev malo in še ti merjo zaporedoma, drugi pešajo in se starajo, mladine se le majhno kerdelce pomika za njimi. Pač je potreba, da molimo k Bogu, naj se usmili dobrega ljudstva našega ter mu obudi novih učencikov in pastirjev.

K slovesnosti v Drazgošah še nekoliko. 4. majnik je bil posebno slovesen dan za tukajšnje duhovnike. Ne le, da je tretjo nedeljo po veliki noči, ki je bila letos ravno omenjeni dan, tu starodavni cerkveni shod, ali „žegnanje“, ob katerem (in še tudi par drugih v letu) se je nekda — kot na sloveči Božji poti zbralo silo veliko romarjev, obhajala se je ob enem ginljiva slovesnost: blagoslovljanje in postavljanja novega Križevega pota, katerega je bilo že živo potreba. Kakor po navadi o takih veselih priložnostih, se je prav lepo izveršilo pri obilni množici ljudi to praznično opravilo, katero so po svoji moči tudi sosednji čast. gg. s prijazno pričujočnostjo svojo dokaj povzdignili. Pričujoči verni, posebno še domači, če tudi je vse duhovno opravilo terpelo dobre 3 ure, so bili globoko ginjeni in spodbujeni; zlasti jim je do serca segala in dobro v spominu ostala mikavna, podučna in pretresljiva pridiga čast. blagoslovavca P. Jožefa. Nepozabljiv bo zato ta dan ostal vsim tukajšnjim farmanom, in Bog daj, da bi prav obilno sadú izviralo iz pobožnosti sv. Križevega pota! — Konečno naj še omenim mojstra, ki sta to delo pohvalno zgotovila. Podobe, slike je primerno okusno na platno in prav po pohlevni ceni (200 gld.) izdelala umetnijska naprava sv. Lukeža na Dunaji; okvire pa posebno lično in krasno — vse pozlačene in ob križu lepo izrezljane — zraven pa tudi ne predrago (malo nad 200 gld.) podobar g. Matej Dežela, stanujoč v Idriji, domačin Ledinec, kateremu gre vsa hvala, in naj bo toplo priporočen za take in enake cerkvene dela. — Poverhu se še vsi farmani priserčno zahvaljujejo za ves trud in prelepo svečanost dobroserčnemu čast. Patru in vsim drugim čast. gg., ki so k povzdigi te mile slovesnosti tolikanj pripomogli.

S Podgore. O napravi novih zvonov za nadškofijsko cerkev v Serajevu vsojam si sledeče predlagati:

1) Naj se v Ljubljani osnuje odbor, kateri naj to zadevo oskerbuje.

2) Naj se začenja takoj nabiranje denarjev za nove zvonove.

3) Naj bi s privoljenjem sl. knezošk. tudi cerkve dale male zvončke, po 2—10 funt., kateri se zdaj več ne rabijo.

V pojasnjenje 3. točke omenim, da imajo cerkve dosti zvončkov po 2, 3—10 funtov težkih, kateri se več ne rabijo (le pri nas je tacega blaga za kakih 20 funt.); tako bi se kmalo za več centov zvončkov nabralo, in ti bi se skup zlili v nov zvon. Pač bolj kaže, da se ti zvončki v ta namen obernejo, kakor pa da bi se prodali, ker ljublj. zvonar jih plačuje kot blago le po 40 kr. kilog.

Ti zvončki naj bi se pošiljali v duhovsko semenišče, kjer bi se lahko hranili, ker je prostora dovolj, dokler bi se ne prelili.

A. K.

Gorica. Premilgsp. nadškof so se 21. majnika vernili domu iz Rima, pričakovani in sprejeti na kolo-dvoru od čast. duhovstva in deželskih višjih oblastnij. Zahvalili so se goreče za molitve med njih popotvanjem, katero je bilo vse skozi prav srečno. Zaslišanje pri sv. Očetu, so pristavili, je bilo čez méro častitljivo; rekli so sv. Oče, da za nje, jetnika v Vatikanu, je prav posebno ljubo in drago, ako pride kak škof jim naznanit, kako so škof, duhovstvo in verniki tesno in verno sklenjeni s Stolum sv. Petra. Z veliko zadovoljnostjo so poslušali sv. Oče nadškofovo poročilo, kako je duhovstvo posebej prosilo svojega nadškofa, da naj naznanijo njihovo nepremakljivo podložnost do Stola sv. Petra in naj bolj vrednega namestnika Leona XIII. Nato so sv. Oče z očetovsko dobroto podelili sv. blagoslov posebej duhovstvu in vsim vernikom. —

Pristavljamo še to, da nadškof so bili pri sv. Očetu 12. maja; zaslišanje je bilo čez vse pričakovanje ljubeznjivo in je terpelo čez pol ure; sv. Oče so mnogo opravevali v nadškofiji, sprejeli so tudi zbirke za potrebe sv. Prestola.

Preč. g. nadškofijski kancelar Matija Kravanja je postal tajni kamernik sv. Očeta. Čestitamo.

Terst. Duhovne vaje za čč. gg. duhovne napoveduje teržaški škofijski list. Začele se bodo 21. mal. serp. (julija) in doveršile se 25. zjutraj po sv. maši in skupnem sv. Obhajilu. Obhajale pa se bodo v kapeli škofijskega konvikta v Terstu. Napovedane so z naslednjim vabilom milgsp. škofa:

Quod plurimi Vestrum, Venerabiles Fratres! diu ardentem concupierunt; quod mihi summopere in votis semper fuit, favente Deo, tandem brevi nos assecuturos esse confidimus.

Laeto itaque animo annuntio Vobis Exercitia spiritualia, mense Julio p. v. instituenda. — Quid et quanti momenti sint haec exercitia, nemo est qui ignoret, quum nemo esse possit, cui non continuo ob oculos obversetur gravissima sententia Doctoris gentium: „Admoneo te, ut resuscites gratiam Dei, quae est in te per impositionem manuum mearum.“ (2 Tim 1.)

Sane, si alias unquam, nostris temporibus maxime necesse est, ut omnino omnes resuscitemus gratiam Dei, quae est in nobis per impositionem manuum episcopi, quia, prohi dolor! pauci facti sumus nimis ad proelianda bella Domini. — quotidie crescente et numero et audacia hostium Dei nostri et salutis aeternae animarum nobis commissarum.

Verum quidem est, quod gratia vocationis nostrae in se est gratia vivax, laboriosa, magnanima, invincibilis: at per conditionem carnis, cui immersa est fit ei, quod caudentibus accidit prunis, quas nisi per intervalla exsuscites, paulatim cinere obruuntur ac suffocantur.

Porro resuscitare gratiam nihil est aliud, quam nova industria atque per extraordinariam applicationem virium animae excitare se ad gratiae usum, id est ad usum luminum et stimulorum, quos sentit, qui diligenter attendit. Fuit quidam pater spiritualis, qui congrue exercitia spiritualia appellaret saluberrimas thermas, ex quarum longiore usu, ad periti medici praecepta suscepto, homo totus instar Naamani, septies se in Jordane lavantis, renascitur et roboratur. In sacro igitur secessu ad spiritualia exercitia, dummodo non desit seria voluntas et strenua applicatio, resuscitabitur gratia, quae malos convertet in bonos, bonos reddet meliores, optimos faciet sanctos. Eja igitur, Venerabiles Fratres! accurrite ad hauriendas aquas salutis de fontibus gratiarum!

Iz Amerike. Collegeville. Minn., april 30, 1884. Pretečeno nedeljo bilo je pri nas birmovanje. V soboto

popoldan pripeljali so se iz St. Klavdija mil. g. škof Rupert Seidenbusch O. S. B. Od 4 do 5 igrala je že samostanska godba reda sv. Benedikta. V nedeljo bila je ob 9 slovesna vélika maša, med katero je bila pridiga; po sv. maši so preč. g. škof prevzeli besedo ter so birmancem v angleškem jeziku ob kratkem razložili zakrament sv. birmе in jih odvrčevali posebno od branja ničvrednih bukev in časopisov, katerih pride brezštevilno ljudem vsaki dan v roke, in komu več kakor mladini! Nato so po odpetem „Veni“ 33 birmancem podelili zakrament sv. birmе. Med birmanci bilo je 24 naših dijakov, eden brat iz reda sv. Benedikta, ki je bil pred malo meseci še le sprejet; eden ki se na to pripravlja; 3 tukajšnji delavci in 4 deklice. Mladeneč, ki hoče v red sv. Benedikta kot brat stopiti in dva delavca so po rodu Poljaci. — Po kosilu svirala je celo uro godba, nato so se mil. g. škof poslovili in vernili se proti domu. V s pretekli teden gledali smo lahko strašen ogenj na zahodnji strani, ne daleč od nas. Zažgali so bili kmetje lansko travo, a pogorela ni samo ta, veter je zagnal ogenj v gozd in tako si lahko mislite, koliko je moglo v sedmih dneh lesovja pogoreti, zlasti, ker je veter vedno goreč les na vse strani raznašal. Pogorelo je nekemu kmetu vse imetje; svoje ljudi in živino je ravno o pravem času še otél.

Vreme smo imeli ta čas jako nestanovitno, veter in dež; zadnje dni se je celo bliskalo in germelo, perikrat, kar sem v Ameriki; 27. t. m. je bilo ravno pol leta, kar sem s tovarši v Novem Yorku stopil na suho. Veter je pa tukaj strašansko; ni čuda potem, da cela poslopja prevrača, kakor je nedavno v Pittsburg-u nevihta razrušila neko tovarno, ki je bila razan strehe dodelana, in še celo iz železa. Okoli 100 delavcev, ki so v nji jame kopali za različne stroje, se je srečno otelo; eden je bil ranjen, a ne smertno. „Freiheitsfreund“ pripoveduje mnogih delavcev prečudno rešitev, kakor nekega, ki je mavto nosil, ko je zagledal da ga ima železen steber zaseči in pokončati, skočil je hitro v stran in se tako rešil strašne smerti, a leseno posodo, v kateri je nosil na ramah mavto, dosegel je steber in v prah somlel. — Vseh časopisov v združenih državah in Kanadi je 13.402 izmed teh jih je n. pr. v St. Pavlu 32. — Danes pričeli smo opravljati Marijno opravilo za mesec maj.

Razgled po svetu.

V Zagrebu, kakor piše „Kat. List“, je 15. t. m. umrl preč. g. Ignacij Kristijanović, naslovni škof Amiški. Rojen Zagrebčan 1796, je bil duhovni pomočnik, potem spirituval v Zagrebu, župnik v Kapeli, kanonik. Kristijanović je bil posebno priden pisatelj pobožno-uravnih bukev v kajka vščini. Tudi je spisal slovnico „Grammatik der kroatischen Mundart“ v Zagr. 1837 in 1840 „Anhang zur Gram...“ in mnogo drugih bukev, več šolskih knjig je prestavil iz madjarskega itd. Bog mu daj večni mir.

Preč. g. Baziliju Poturičiću, velikemu predstavniku gerško-katoliškega kapiteljna Križevskega, so presvitli cesar podelili viteški križ Leopoldovega reda poleg pristojbinskega oprostjenja. Preč. g. si je pridobil izredne zasluge za blizo polstoletnim neutrudnim djanjem na cerkvenem polju.

Prusko-Rimsko vprašanje, kakor pišejo iz Rima, se nadalje obravnava. Sv. Oče je boje v osebnem zaslišanju pruskemu poslancu Šlötzeru rekel, da sv. rimski Stol bi le takrat sprejel odpoved Ledohovskega, ako se mu od pruske strani zbere za naslednika mož, ki je

enako cenjen na Prusko-Poljskem, kakor kardinal Ledohovski, in pa ako je vlado volja spremeniti tiste pogoje, ki tičejo izgojo novincev za duhovski stan. Odgovor od pruske vlade je neki že dospel v Rim, toda sv. rimski stol da ne more sprejeti osebe, katero je predložila pruska vlada kot naslednika za nadškofa Ledohovskega.

Palermo. (Nekaj o encikliki zoper framasone.) Učeni preč. nadškof ondotni msn. Michelangelo, kakor piše „Eco“, je razglasil izversten pastirski list o papeževi okrožnici „Humanum genus“, ki zadeva framasone. Goreči nadškof v tem pismu kaže novo usmiljenje Gospodovo, nov klic do narodov, ktere trinožijo framasonske družbe, pa tudi nov svetilnik mogočnim tega svetá, kateri odkriva masonsko hudobijo v vsi njeni grozovitosti.

Nadškof jasno razkazuje, kako silno važna za narode je ta enciklika, kaže sveti namen naj višega Pastirja sv. Cerkve, ko na luč spravlja hudodelne in brezbožne naklepe kužljivih skrivnih svojbin.

Potem daje nekatere koristne vravnave, kako naj se varujejo verniki izdajskih masonskih naklepov. Pravi n. pr.: Enciklika „Humanum genus“ („Človeški rod“ — tako se začinja) je klic bridkosti, ki ga je naj slavniji zastopnik človeštva z Vatikanske skale povzdignil zoper gospodujoče framasonstvo, svojega neutolažljivega sovražljivega; velikanska je oporeka vesoljnega dobrega ljudskega občutka zoper isto svojbino, ki se po vsi pravici pravi, da je sovražnica človeškega rodú. Zakaj kdo bo slutil v človekovem sercu katero tistih strahotnih žilic (misli), ki so nam prinesle petrolej, dinamit, požiganje? Ko bi nam verska resnica o edinosti človeškega rodú ne bila pred očmi, bili bi skušani misliti, da so framasoni (frajmavrarji, prostozidarji) vse družega rodú, kakor pa človeškega: toliko je njih nasprotje natornim načelom pravice, družine in družbinstva, in toliko je njih sovraštvo zoper naj večega dobrotnika človeštva, Jezusa Kristusa...

Zoper to versto ljudi je oberujena okrožnica sv. Očeta, kateri nam zapoveduje vojskovati se naravnost zoper njihove zmote, ovérati jih v njih naklepih, braniti se zoper njih nastave, morajo se očitno pokazati v divji volčji koži, sleči se jim za vselej jaguječja obleka, v kateri so se prederznili sredi med vas se splaziti pod lažnjivimi imeni bratinstva, nasprotne pomoči, svobode ljudstva in z drugimi podobnimi hinavstvi.

Mi tedaj, pokorni naj višemu Pastirju, pripravljeni ne prestopiti njihovih opominov, ne v naj manjši reči, ko bi imeli tudi svojo kri preliti, vam vsim pregoreče kličemo, bodite popolnoma pokorni naj višji njihovi besedi...

Presvitli nadškof dalje zapoveduje župnikom in duhovnim pastirjem, da naj se enciklika več nedelj v cerkvi bere in razlaga, da naj se razširi med družine, kar je na Laškem posebno potrebno, ker tam te skrivne družbe posebno išejo ljudstvo okužiti in za vero ogoljufati. Tudi zapovedujejo duhovnim pastirjem in spovednikom, da naj pazijo na tako imenovane rokodelske družbe in bratovšine nasprotne pomoči, ki jih je framasonski shod v Milanu osumnčil, da so framasonske kerdele. Sploh se je po pravici bati, pravi nadškof, da framasoni, odkriti po naj višem Pastirju, utegnejo pribezati k potuhi in vmuzovati se v naše naprave, torej pozivljemo župnike in vse preustojnike bratovšin za nasprotno pomoč, naj z vso čujočnostjo varujejo, da se taki v družbe ne sprejemajo.

Tudi želi nadškof, naj se po željah sv. Očeta obnavljajo starodavne rokodelske zadrage (družbe, „cehi“), in v ta namen naj se gg. župniki oberuejo do nadškofa, da prejmejo potrebni poduk.

Poslednjič, pravi nadškof, da pokličemo nad naše ljudstvo pomoč in brambo neomadežane Device za zvesto spolnovanje pričujočih predpisov in da zveršimo ukaze sv. Očeta, velevalo, naj se opravlja molitvena tridnevna poslednje tri dni mesca majnika z izpostavljenjem presv. Rešnjega Telesa in s petjem lavretanskih litanij po vsih cerkvah, kjer imajo ss. zakramente. To naj se opravlja slovesno, kar je naj bolj moč, tudi ob koncu šmarničnega jubileja. Za te tri dni so podeljeni popolnoma odpustki od sv. Očeta Leona XIII pod navadnimi pogoji.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostne priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog do brotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanja in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanje in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. To bodi pred vsem drugim priporočeno v bratovsko molitev. — Bolna oseba, in enako bolna deklica, že 4 mesce na postelji za zdravje na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa. — Na očeh hudo bolna, ki se boji, da ne bi prišla čisto ob pogled, priporočena N. lj. G., sv. Jožefu in sv. Vidu. Ako bo uslišana, hoče naznaniti zahvalo. — Bolehna gospá za zdravje, če je Božja volja. — Hči prav serčno priporoča že dolgo časa bolno mater za zdravje ali saj za pomoč, da bi mogla voljno terpeti. — Dva dečka za poboljšanje. — Bolna žena, ki že dolgo ni bila pri spovedi, za spravo z Bogom, goreče priporočena. — Mož priporoča ženo za poboljšanje. — Žena, v dušnih in telesnih zadevah, se v novo priporoča, da bi na priprošnje N. lj. G. in sv. Jožefa, ako ne zdravja, saj polajšanje zadobila. Zahvala se naznani. — Zmešan mož.

Zahvale.

Preserčna hvala Mariji, sv. Jožefu in sv. Frančišku! Hude bolečine sem terpela v nogi, opravljala sem 9dnevno in zboljšalo se mi je ter je zdaj prav dobro.

U. C.

Koledar za prihodnji teden:

2. rožnika. Binkoštni ponedeljek. S. Erazem. — 3. Binkoštni torek. — S. Klotilda. — 4. Kvaterna sredo. Post. S. Kvirin. — 5. S. Bonifacij. — 6. Kvaterna petek. Post. S. Bertrand. — 7. Kvaterna sobota. Post. S. Norbert. — Praznik presv. Trojice. S. Medard.

Listek za raznoterosti.

Na Rožnik! Binkoštni torek (3. junija) ima kat. družba prvo letošnjo sv. mašo za mertve in žive svoje ude na Rožniku zjutraj ob petih, ter vabi spoštovane društvenike in druge vernike ob enem k darovanju za uboge Vincencijeve družbe.

A. Jarc.

Die Reiche der heil. drei Könige, ihr Sterndienst. ihre Reise nach Betlehem etc., von Anton Urbas, Domherr etc. in Laibach 1884.

Lična, čista, nova knjiga, v veliki osmerki, ima 100 strani in na koncu je pridjan zemljevid za pregled, od kod in kako so popotvali ss. trije Kralji v Betlehem. Delo je nekako pojasnovanje tega, kar je bilo bl. Katarini Emerih razodeto, zraven pa je veliko lastnih študij in preiskáv, torej prav zanimivo in koristno, zlasti takim, ki se pečajo za svete kraje. V „Kat. bukvarni.“

P. Beckx, veliki prednik jezuitov v Rimu, že v 90. letu svojih dni, se je odpovedal svoji službi. Njegov dosedanji vikar, P. Anton Anderledy, bode njegov naslednik.

Procumbit humi bos! V nekem kraju hočejo napraviti slovesnost mnogočislaneu rojaku, duhovnu, v spomin; začetek ima biti s slovesno sv. mašo, konec pa s — plesom!

Na Laškem, Štaj., je postal nadžupnik in dekan preč. g. konzist. svetovalec, dvorni kaplan in kn. šk. tajnik dr. Janez Žuža.

Na Bolškem, kakor piše „Soča,“ ponuja neki agent protestantovsko sveto pismo, katero je katoličanom prepovedano. Mnogi opeharjeni so hotli imeti denar nazaj, pa ni jim se pogodilo. — Lepa reč? Doklej se bo to še terpelo med čisto katoliškim narodom?

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: M. J. Javorska 1 gld. — Čast. g. župnik Bl. Petrič 3 gld. — Čast. g. Ant. Dolinar 1 gld. — Neim. nastopen mašnik 1 gld. — Čast. g. Fr. Spendal 2 gld. — Čast. g. župnik J. Sajovic 5 gld. in 2 vel. tolarja. — Star prijatelj z B. 2 gld. — Čast. g. župnik K. Lapajne 1 gld. — Iz Idrije po preč. g. dek. 1 gld. 55 kr. — Čast. g. J. Lavrič, kapl. v Planini 2 gld.

Za opravo ubožnih cerkev: Iz Teržiča po č. g. Fr. Spendalu 20 gld. — Kat. Vagaja 10 gld. — Od sv. Lenarta po č. g. P. Peterlinu 10 gld. — Iz Preddvora 17 gl. 5 kr. — Iz Sel pri Kamniku 23 gld. — Iz Reke pri Koč. 6 gld. 45 kr. — Iz Šent-Lamperta 15 gld. 60 kr. — Iz Zapog 20 gld. — Iz Šenčurja pri Kranji 26 gld. — Micika Colnar 20 kr. — Micika Turčič 20 kr. — Micika Jankovič 20 kr. — Lenka Tandler 20 kr. — Iz Dupelj 10 gld. — Od Bele cerkve 10 gld. 10 kr. — Iz Ljubnega 12 gld. — Iz Šent-Vida nad Cirknico 4 gld. — Iz Hotiča 35 gld. — Iz Rovt nad Jesenicami 6 gld. — Iz Smlednika 32 gld. 68 kr. — Iz Zaspega 6 gld. 6 kr. — Gospodicina Tereza Bučar-jeva 5 gld. — Iz Stopič 5 gld. 70 kr. — Iz Trebnega 34 gld. — Iz Mirne Peči 26 gld. 20 kr. — Iz Suhorije pri Košani 17 gld. — S Slapa 6 gld. 50 kr. — Po čast. g. P. Jožefu Bizavičar 1 gld. — J. N. 11. gld. 80 kr. — Iz Rove 2 gld. — Iz Moziljna 17 gld. — Grofinja Hermina Auersperg 6 gld. — Marija Keber 25 kr. — Iz Radovice 2 gld. — Iz Cerkelj na Dolenjskem 20 gld.

Popravek: V zadnjem listu je bilo „Iz Trebelnega 34 gld. namesto 20 gld.“

Za zvonove v novi stoljni cerkvi Sarajevski v Bosni: Čast. g. kaplan J. Lavrič 2 gld. — Čast. g. župnik Bl. Artelj 5 gld. s pristavkom: „Da je zastran zvonov v Serajevem enkrat sproženo, me prav veseli, — to toliko bolj, ker sem že davno v neki družbi omenil, da za zvonove naj bi Kranjci skerbili.“ — „Nekdo, ki jih želi priti poslušati, če tudi jih bo morebiti v Ljubljani slišal, ako Bog dade i sreča junčka,“ 5 gld.

(Drugi dar. prih.)

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. Žg. v L. P.: Naročeno. — G. — b —: Serčna hvala in pozdrav! — G. Sk. v R.: Poslano oddano v Bosno. Na vprašanja 1—3: Nič prav gotov., mertvaška tihota. — G. S. v Treb.: Bil je le tisk. pogrešek, — vse vravnano. — G. K. v J.: Vse prav in dobro; Bog plati!